

hullt a szeméből, s tudata egyetlen villanásában megismerte ezeket az arcokat itt maga előtt, sorban meg tudta volna nevezni őket — minden szó eszébe jutott, melyet nekik mondott, minden mozdulat, minden cselvetés, melyet velük szemben használt; ezer helyzetben látta önmagát, mégis mindig ugyanazt — de az örökkévalóság tartott, a panaszok és a szemrehányások egyre szorosabb gyűrűje vette körül; s akkor hitt, életében először hitt a pokolban. Összerándult, s vaktában az ajtónak ugrott. Szétlökte az embereket, kifutott az utcára, befordult a sarkon a templom mögé, nekitámaszkodott a hatalmas, nedves falnak, s az ujjait harapta, hogy ne üvöltsön a rémülettől. Pályi András fordítása

PUSZTA SÁNDOR VERSEI

ANNUNCIÁCIÓ

I.

*Mikor az angyal megjelent nála
kétszer hajolt meg
először Előtte, aztán mert
temérdek szárnya
nem fért a szobába*

*így is fele kint maradt a szélbe
mintha ott is állna
úgy kezdett izenetébe*

II.

*s nem lehet tudni, honnan vette
e száj a szókat
mert rajta még sosem volt beszéd
a szél elállt, a mindenség alélt
a Kezdet szól így s benne a Vég,
aztán csak mondta feledve
hogy otthona az ég*

*s Akihez szólt
értette, bár angyalul beszélt...*

DUNATÁJI BETLEHEM

*Galagonyán ül a csillag
Jászol előtt ezüst szalma
Mária a meleg tűznél
A ciberét kanalazza
A szegényes vályú-ágyból
Föl-fölrí a kised Jézus
József, az ács, kicsi huszárt
Farag neki tiszafából
Öreg keze el-elvétí
Az ereszről holdfény csöppen
Félszeg keresztet rovátkol
Vihar készülődik távol...*